

רע"פ 1183/17 - חסיני היבא נגד מדינת ישראל

**בבית המשפט העליון
רע"פ 1183/17**

כבוד השופט א' שהם

לפני:

ה המבקש: חסיני היבא

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המחויז בירושלים, מיום 19.12.2016, בע"פ 16-09-09-42559, שניתן על ידי כב' השופט כ' מוסק

בשם המבקש: עו"ד סני חורי

החלטה

1. לפניה בבקשת רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המחויז בירושלים (כב' השופט כ' מוסק), מיום 19.12.2016, בע"פ 16-09-09-42559, בגין נדחה ערעורה של המבקש על הכרעת דיןו של בית המשפט לעניינים מקומיים בירושלים (כב' השופט פ' שטרק), מיום 4.8.2016, בתיק 4727/2015.

רקע והליכים קודמים

2. לבקשת נרשם דוח חניה, המהווה כתוב אישום, אשר יחס לה עבירה של החניתת רכב בסמוך לתמרור 437, המסתמן מקום חניה השמור לרכב של נכה, בניגוד לתקנה 72(א)(16) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961, ולסעיף 5(א) לחוק עדר לירושלים (העמדת רכב וחנייתו), התשכ"א-1960. מן האמור בכתב האישום עולה, כי ביום 22.6.2015, בשעה 10:50, החנתה המבקש את רכבה בחניתת נכים, בשדרות צ'רצ'יל בירושלים.

3. בדין שנערך בפני בית המשפט לעניינים מקומיים, נשמעה עדות הפקח שרשם את הדוח לבקשתו, ועדותה של המבוקשת עצמה. המבוקשת טענה להגנה לפי סעיף 34 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, שענינו "טעות במצב דברים", שכן, לטענתה של המבוקשת, התמרור במקום בו חננה היה מוסתר על ידי עץ, ולא הינה אפשרות להבחן בו. עוד במסגרת הדיון שהתקיים, הוגש לעיונו של בית המשפט לעניינים מקומיים תמונה ממקום החננה, אשר חלקן צולמו על ידי הפקח ואחרות צולמו על ידי המבוקשת. לאחר שבית המשפט לעניינים מקומיים נתן את דעתו למכלול הראיות, הורשעה המבוקשת, בהכרעת דין מיום 4.8.2016, בעבירה שיוחסה לה בכתב האישום. זאת, לאחר שבית המשפט לעניינים מקומיים קבע בהכרעת דין, כי מקום החננה היה מסומן "בפס לבן בולט", אשר היה אמור לעורר את חודה של המבוקשת בנוגע לייעודו של מקום החננה. עוד ציין בית המשפט לעניינים מקומיים, כי או תשומת לב אינה מהווה הגנה בעבירה באחריות קפידה". בגור דין, מאותו היום, חיב בית המשפט לעניינים מקומיים את המבוקשת בתשלום קנס בשיעור 1,000 ₪, זהה לסכום הקנס המקורי.

4. המבוקשת הגישה ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים, אשר נסב על הכרעת דין של בית המשפט לעניינים מקומיים. בהודעת הערעור נטען, כי בתמונות שהגיש הפקח לבית המשפט לעניינים מקומיים, לא ניתן לראות את רכבת של המבוקשת או את מקום החננה הרלוונטי, וכי "ברור כי מדובר על תמונות ממוקם אחר או מזמן אחר". עוד נטען, כי מן התמונות שהגישה המבוקשת, "ברור למללה מכל ספק כי העז מסתיר לחלוין [את] השلت [התמרור], וכי לא ניתן לראות כי שلت המיעיד את המקום לחנית נכימ". בנוסף, טענה המבוקשת כי לא השתכלל היסוד העובדתי הדרוש לביצוע העבירה שיוחסה לה, שכן "ברור כי מדובר בטעות/הטעה של העירייה ששםה שلت במקום שלא ניתן לראות אותו".

5. לאחר שבchan את התמונות שהגישו הצדדים, קבע בית המשפט המחוזי, בפסק דין, מיום 19.12.2016, כי מדובר בעניין של "זווית צילום". עוד נקבע, כי בתמונה שהגיש הפקח, "נראה התמרור כשהוא עומד לפני העץ, בכיוון מקומות החננה, ועל כן ניתן להבחן בו", אף ניתן לראות כי "מקומות החננה (שלושה במספר) מסומנים באופן ברור, בשונה ממקומות חננה רגילים". אשר על כן, הטיעים בית המשפט המחוזי כי צדק בית המשפט לעניינים מקומיים, עת קבע שהסתימון הבהיר על גבי הבהיר את המבוקשת "לבזק האם היא מhana את רכבת באופן תקין", בעוד שהיא "נקטה בהתנהגות הגובלת בעצמת עניינים או בחוסר אכפתiotic". על יסוד האמור, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורה של המבוקשת.

בקשת רשות הערעור

6. בבקשת רשות הערעור המונחת לפניי, חזרת המבוקשת על הטענות שהעלתה במסגרת הערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי. עוד נטען בבקשתה, כי עניינה של המבוקשת מעלה סוגיה משפטית בעלת חשיבות עקרונית, והיא "שאלת אחריות הקפידה כפי שפרש אותה כבוד בית המשפט קמא [בית המשפט המחוזי]". לטענת המבוקשת, "אין אחריות קפידה כאשר רשות מקומית גורמת לאדם לטעות ומיטה אותו כדי שלא יוכל לראות תמרור". כמו כן, לטענת המבוקשת מתן רשות הערעור, במקרה זה, "נדרשת למניעת עיונות דין".

דין והכרעה

7. הבקשה שלפני נסובה, כל כולה, על עניינה הפרטיו של המבוקשת. עסקינו בבקשת המשגגה, הלכה למעשה, על קביעותיה העובדיות של הטענות הקודמות, והיא אינה מעלה כל סוגיה ציבורית רחבה היוקף. בנוספ', אין מתקיימים בבקשתה זו שיקולי צדק מיוחדים, המצדיקים מתן רשות ערעור ב"גלויל שלישי". מטעמים אלו בלבד, דין הבקשה להידחות (רע"פ 8232/16 שרגל נ' עיריית תל אביב (11.12.2016); רע"פ 7330/15 חננאל נ' עיריית חיפה (2.11.2015); רע"פ 8377/13 ורקשטייל נ' עיריית תל אביב-יפו (6.2.2014)). לאור האמור, ומשנראה בבירור כי הבקשה דן מהויה ניסיון לעורר "מקרה שיפורים" לתוכצתה הערעור, אינני מוצא כל טעם לדון, פעם נוספת, בטענות שהועלו במסגרת הבקשה.

8. הבקשה נדחתת, אפוא.

ניתנה היום, י"ב בשבט התשע"ז (8.2.2017).

שפט